

Òpera i cinema I

Pere Estelrich i Massutí

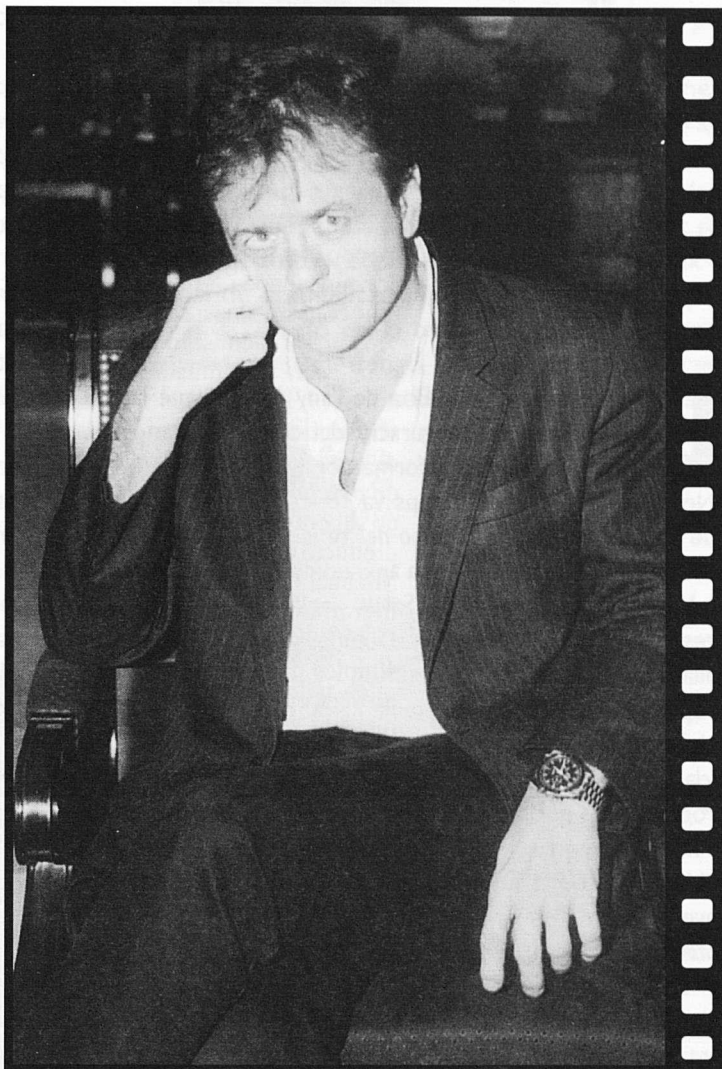
Cita textual agafada de la premsa diària: «Frédéric Mitterrand, cinèfil i nebot del president, ha filmat *Madame Butterfly*». (La Vanguardia, dilluns 6 de febrer de 1995).

El mateix periòdic segueix amb una altra notícia musical: «Isabel Adjani protanitza el film de Patrice Chéreau sobre *Marguerite de Valois*».

Què tenen en comú aquestes dues notícies, aparegudes el mateix dia i en el mateix mitjà de comunicació? Doncs que, d'alguna manera, ens parlen d'òpera i cinema. Aquest és el paral·lisme.

La primera, sens dubte, té una relació més que directe amb el món líric: no és més que una versió filmada del títol de Puccini, signada per un home de cine i no per un director d'òpera. Tant és així que aquest Frédéric Mitterrand, a part el parentiu amb el polític socialista, és propietari d'una cadena de sales d'aquelles anomenades d'art i assaig (per cert, encara en queden?) a la vegada que és productor i guionista de programes de televisió.

I la segona notícia té una relació amb l'òpera tal volta més tangencial: el director d'aquest film que ens ha arribat amb el títol de *La Reina Margot*, no és més que un home que ha begut en les fonts de l'òpera: Patrice Chéreau és un dels directors d'escena més cotitzats, a la vegada que és també un figurinista de molt de prestigi, la qual cosa el converteix en un —¿com qualificar-lo?— home d'òpera. En efecte, Patrice Chéreau és un vertader home d'òpera com pocs. Els muntatges dels títols de Mozart, Rossini, Verdi... i Wagner, sobretot Wagner. Precisament de Patrice Chéreau són les escenografies del cicle de *l'Anell del Nibelung* que es presentaren a Bayreuth, el

PATRICE CHÉREAU

temple del wagnerisme, l'any 1983 per celebrar el centenari del compositor alemany (i ara podem trobar en format vídeo). La direcció musical en aquella producció fou Pierre Boulez.

Veim, doncs, que el cinema interessa els directors d'escena, però a la vegada l'òpera també té un imant pels directors de pel·lícules.

I és que tots dos arts (la Música escènica i la imatge) embriaguen que és un gust. ¿O me'n direu que no?